

уединенно мѣсто на крайморіето и тамъ сѣднѣхъ и двамата на едно високо мѣсто и дышихъ сладострастныя и прохладенъ въздухъ. Сцената бѣше може бы сгодна за мълчене и размисляне. Клодій, като затуляше лицето си съ рѣка отъ пламеннитѣ слънчеви лучи, смѣташе на умъ паритѣ които презъ послѣдната недѣля бѣ спечелилъ отъ играта на кумарь. А гъркѣтъ облеглихъ на колѣното си и безъ да са брани отъ слънцето, глѣдаше втречасто на широката морска равнина.

— Кажи ми, Клодіе, извика Аѳинянинѣтъ най-подирь, либилъ ли си нѣкога ?

— Често даже.

— Който са е влибвалъ често, той никога не е залибвалъ. Истинната любовь е една ; искусственитѣ любви сѣ много.

— Ты наздраво ли си са влибилъ ?

— Еще не съмъ стигналъ до тамъ. Не съмъ са влибилъ на здраво ; но залибилъ бѣхъ ако можахъ да видѣмъ онѣзи която е обладала сърцето ми.

— Искашъ ли да налучъ предмета на любовьтъ ти ? Тя е дъщерята на Диомеда. Тя та либи и не си крѣе любовьта. Тя е прекрасна и богата и увѣрявамъ та че ты може да позлати праговетѣ на къщата на супруга си.

— Не, Не, немамъ намѣрение да са продамъ. Прекрасна е дъщерята на Диомеда, исповѣдамъ го, и ако да не бѣше ты внука на отпущеникъ кой знае Но не ; ты е на лице само хубава ; обходата ѣ не е на мѣдро момиче, духтъ ѣ не е упражненъ освѣнъ въ училището на сладострастіето.

— Непризнателенъ си. Коя е прочее блаженната онѣзи твоя дѣвица.

— Що ти кажъ, Клодіе. Преди нѣколко вече мѣсеца азъ живѣяхъ въ Неаполь, който много ми аресва, защото опазва обичантѣ и нравитѣ на еллинското си происхождение, и справедливо е наричанъ Парѳенопа, заради ясното си небе и прекраснитѣ си брегове. Единъ день влѣзохъ въ храма на Минерва за да са помолѣмъ на богынята итолжось за мене си, колкото за града който ты престанѣ да покровителствува. Въ ума ми са трупахъ сичкитѣ въспоминанія за Аѳины, и до таквось умиление достигнѣхъ щото мисляхъ че съмъ все самичакъ въ храма и тѣй придружавахъ молитвата си доро и съ рыданіе. Но едно дълбоко въздышане ма изведе отъ вѣсторженното ми състояніе ; обърнѣхъ са тосъ часъ и видѣхъ не далечъ отъ мене една мома, която са молеше и държеше покрывалото си снето, и когато очитѣ ни са срѣшнѣхъ осѣтихъ че една небесна луча отъ чернитѣ ѣ очи прониза душата ми. Никога другѣй пѣтъ, Клодіе, никога не